

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΙΟΥ ΕΠΟΠΟΙ΄ΑΣ

Ο "ΠΡΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΣ,, ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ

Ο γέρο «μυρμιρην» παλαιμαχος. Μετά την επιστροφή απ' την "Ελλά. Άνάμεσα στους καθελικούς και τους διαμαρτυρημένους, τους βασιλικούς και τους βοναπαρτιστάς. Γά δρακόντεινα μέτρα του Ζιλλύ. Η πίστις του Ναπολέοντος. Η φυγή του γενναίου στρατηγού. Η περιπλάνησις του. Όπου κέρφει άνακίθητες απ' την πείνα. Στην καλύβα του φτωχού χωρικού. Ένα άδωο άστέρη με κακά άποτέλεσματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΝΑΣ από τους πιο «μυρμιρηνό» παλαιμαχούς στρατηγούς του Μεγάλου Ναπολέοντος, ήταν και ο στρατηγός Ζιλλύ. Είχε, όπως όλοι οι συνάδελφοί του άλλωστε, μεγάλη γούφα μοιτιά, μάτια γερασμέ που δεν χαμυλιώναν εύκολα και ένα είδος άγριας ευθυμίας, ή οποία μονάχη μέσ' στους κινδύνους της μάχης εκδηλωνόταν με όλη της την άνεση.

Ο Ζιλλύ είχε πολυήμερο στο πλευρό του αυτοκράτορος σε όλη τα πεδία των μαχών της Ευρώπης. Έλαμψε όταν ελθε το λατρευτό του ανήθητο να φεύγη για την Ήξουα της "Ελλάς και μόνιχεσε από παρι και πολυεσκώ μένος όταν, στις 20 Μαρτίου 1815, ο Ναπολέων Ξαναγύρισε στη Γαλλία αυτοκράτορος. Ο μεγάλος αυτός άνδρικός, ο οποίος ήξερε να ξεχωρίζει όλους τους πιστούς του στρατιώτες, ήξερε επίσης και να τους αντιμειθή.

— Σου άναθητο, ελπε στο Ζιλλύ μετά την επιστροφή του στο Παρισι, τη διοικήσι της 9ης μεραρχίας, ή οποία αποτελείται όλο από συμπατριώτες σου και είμαι βέβαιος πως θα μπόρσης να τα βγάλεις πέρα μαζί τους. Ελνε καλό πολυεσκώ, μη δέν ελνε πάντα βολεταί.

— Το δώρο που μου κάνετε. Μεγαλειότατε, ελνε πολύ διάφορο! άπάντησε ο Ζιλλύ.

— Έλα, άφησε τις αιώμας μοιμιούρες σου. Και για να του δείξη την εικόνα του, ο αυτοκράτορος τράβηξε το αυτί του Ζιλλύ, ο οποίος έκανε μια γρυμμάτια ικανοποιήσεως και βγήκε έξω, άχτανοβόλοντας από χαρά.

Ότσοο, είχε δειρο σ' αυτό που είχε πει. Η 9η μεραρχία ήταν ένα πολύ διάφορο δώρο. Περιελάμβανε την περιοχή της Νίμης και του Μοντελιέ, ή οποία βρισκόταν κυριολεκτικώς άναστατη κατά την εποχή εκείνη. Οι βασιλόφρονες και οι βοναπαρτιστά πολυεσκώσαν εκεί μέσ' στα σπίτια και μέσ' στους δρόμους. Όχι μόνο τα πολιτικά, αλλά και τα θρησκευτικά πάθη βρισκόταν στην άγρυπνότερα τους έκδηλοση. Πόμπε κανείς πως είχε Ξαναγύρισε ή εποχή του "Αγίου Βαρθολομαίου. Οι καθολικοί υπερύσταν τον Λουδοβίκο 18ον και οι διαμαρτυρόμενοι τον Ναπολέοντα.

Ο Ζιλλύ, ο οποίος κατήγετο από τα μέση αυτά, συνειδίχε το έξης περίοργο: ήταν καθολικός και βοναπαρτιστάς. Ο Ναπολέων μάλιστα για αυτό άρεθώδ το λόγο τον είχε στείλει εκεί. Υπελόγηε σ' αυτόν για να συμφιλωθή με τα δυο άντιμαχόμενα κόμματα. Μά συνέθη άρεθώδ ο καθολικοί τον έκθειόσαν ήνακτο, γιατί άντιπροσώπευε μια άπεχθή τους κυβέρνηση, όπως επίσης ήνακτο τον έκθειόσαν και οι διαμαρτυρόμενοι, γιατί πίστευε σε μια μοιμιή τους θρησκεία.

Μά ο Ζιλλύ δέν ήταν απ' αυτούς που τα χάνουν εύκολα σε τέτοιες περιπτώσεις. Έγχατατάθηκε στη Νίμη και άρχισε να ένεργη άμείωση και άποτελεσματικά, άωλοκώφοντας τη συνθήκη του ύμηλου του κυρίου και τη δική του. "Οργάνωσε στην επαρχία του κλητούς λόχους, προσωριμένους να εκμυρνεύσουν, όπως έγγραφε σε μια προκήρυξη του, κάθε ένεργεια των άναρχικών. Έβδιδε κατόπιν κατά του άνεμυού του Λουδοβίκου 18ου, δουκός της Άσκουλέμης, τον όποιον, όχι μόνο κέρψε, αλλά και συνέλαβε.

Άφου έδειξε έτσι στους βασιλόφρονες, ότι δέν άστεινόταν, κανείς δέν τώμπεσε πειά να κληθή. Και οι πιο γενναίο άκόμια έστρεψαν μονάχη στο άκουσμα του όνόματός του.

Μά, σε όλο αυτό το διάστημα, το μεγάλο παιχνίδι παζόταν άλλω-

λο. Ο Ναπολέων, αφού πολέμησε άπεγνωσμένα επί τρεις δόλοληφους μήνες, στο τέλος κωθίθηκε στο Βατερλό, άναγκάστηκε να παραιτηθή και πάλι και ο Λουδοβίκος 18ος Ξαναγύρισε στο Παρισι.

Όταν τα γεγονότα αυτά έγιναν γνωστά στη Νίμη, εγχαμτικώς άναστατάσεως έλακοιούθησε. Οι βασιλόφρονες έπανεστά. ήσαν άμείωση, άρχισαν να σφάζουν τους διαμαρτυρομένους και πολυεσκώσαν το στρατιό από μέγαλο που, έναντίον των παραθίτων του όποιου έστειλαν άποθρονιστές πυροβολισμών.

Ο Ζιλλύ, μαζί με λίγους στρατιώτες του, άντιστάθηκε επί μερικώς ήμέρες περίορη. Μά τό να μείνη περισσότερο, θα ήταν καθωρή τρέλλα. Γι' αυτό το βράδυ της 15ης Ιουλίου, έβγαλε τα στρατιωτικά του ρούχα, άφρесе μια μακροά γενναγκότα και ένα στρογγυλό καπέλλο και βγήκε κρυφά έξω από τα μαγειρεία του μεγάρου του.

Που πήγαινε; Ότε και ο ίδιος δέν το ήξερε. Οι δρόμοι δέν ήσαν καθόλου άσφαλείς για αυτόν. Γι' αυτό τράβηξε κατά την έξοχή, που ήταν γεμάτη έληές, έπομακρύνόμενος όσο πιο γρήγορα μπόρσεσε απ' την πόλη.

Έπεράτθηκε όλη τη νύχτα. Το πρωί ήταν και έξανατλημένος και, βλεπόντας μπροστά του μια άγροκία, χτύπησε την πόρτα της και έήτησε τροφή, μια άρηθήθηκαν να του δώσουν. Την ίδια ύποδοξη του έκανε και σε μια άλλη καλύβα, παρατάτο.

Όσο ο ήλιος άνέβαινε στον ορίζοντα, τόσο ή έξανάληψη του καθολικώμενου στρατηγού γινόταν μεγαλιότερη. Δέν άντανασε στο δρόμο του παρι καρδιές σκληρές και πρόσωπα άσπληρητά.

Τέλος, κατά το βράδυ, συντεταρμένους και, σφαιράστηκε κοντά σε μια άποκομωμένη καλύβα, μη μπόροντας καν να εήτηση βοήθεια. "Ότσοο εκεί τον περιεμε ή σπηλιά του.

Ο ιδιοκτητής της καλύβας, γρυθόντας σ' αυτή, τον βόηξε να φογγάη επάνω στο χώρο και τον έπήρε μέσα. Ήταν ένας διαμαρτυρόμενος χωρικός, όνομαζόμενος Περιέ, ο οποίος τώδεσε εκεί μέτρια μαζί με το γυκό του, έναν παλιό στρατιώτη του αυτοκράτορος.

Ο Ζιλλύ, του όποιου ή μεγαλιότερη άρεθόση ήταν ή πείνα, βρισκοντας μέσ' στην καλύβα των άγροκων χωρικών άφθονη τροφή, δέν άργησε να συνέλθη. Τους όμολόγησε τότε την άπόγνωσή του, τους ελπε πως κατεδίωκετο, αλλά δέν τους φάνερωσε τ' όνομά του.

Οι δυο Περιέ, χωρίς να εήτησουν να μάθουν περισσότερο, τον κράτησαν κοντά τους. Του φόρεσαν μια μπλούζα, ένα παλιό παντελόνι και τον παρουσίασαν στους γειτόνάς τους ως συγγενή τους. Ο Ζιλλύ πήγαινε μαζί τους στους άγρούς, έκαθε, άποτρωιδε και περιπολούντα τα ζώα. Είχε γίνει ένας πρώτης τάξεως χωρικός.

Μία μερα ο πατέρας Περιέ γύρισε στο σπίτι σκεπτικώς και άνησυχος. Όταν έφραγε τη σούπα του και ήπε ένα κόμω κρασί, ελπε στο γυκό του και στον ξένο του:

— Έλχε: ίμε σήμερα στην πόλη και φέρνω νέα. Οι βοναπαρτιστά καταδιώκονται άγρίως. Οι βασιλόφρονες επεκήρυξαν το κεφάλι του Ζιλλύ για τρώματα χιλιάδες φράγκα. Είνε βέβαιος πως βρισκείται στην περιοχή, μη κανείς δέν ξέρει που κρύβεται...

Άκούοντας αυτά τα λόγια, ο προγεγραμμένος στρατηγός άνακίθησε και συγχρόνος, για να δοκιμάση τον Περιέ και το γυκό του, τους ελπε:

— Άκούστε... Άν θέλετε, μπόρουμε να κλυτίσουμε και οι τρεις μας. Ξέρω που κρύβεται ο Ζιλλύ. Άς τον παραδώσουμε και ής μοιμιστούμε το ποσόν της επηκορξέως του.

— Άθλιε! φώναξε τότε ο Περιέ, και σπράθηκε μαιόμενος απ' τη θέα του. "Αθλιε... Τρεις φράξες προδότη!... Έβγα από δω στη στιγμή!... Ποτέ δέν φανταζόμουν πως ελχε μαζίμει ένα φειδί στο σπίτι μου.

Συγχρόνος ο γυός Περιέ άπαξε απ' το λαμό τον Ζιλλύ και άρως να τον σφίγη για να τον πνίξη.

— Άκούστε με!... φώναξε ο στρατηγός.

— Άφρησε τον να έξηγηθή!... ελπε τότε ο πατέρας. Είνε βέβαιος ένας φακράνθρωπος, μη δέν έξέλιε να τον δολοφονήσουμε...

Πράγματι ο γυός Περιέ συμμορφώθηκε με την υπόδειξη που πα-

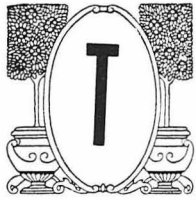

Ο Στρατηγός Ζιλλύ

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΖΑΚΟΜΠ

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ

Ο βράδυ εκείνο που ο Λούκιος σκότωσε τον 'Λαρίωνα, ήταν ένα βράδυ άστασιο...

Τον έσκότωσε δε τὸ ἴδιο βράδυ ποὶ ὁ ἐχθρὸς του εἶχε ἀναγγελεῖ στὸν φίλον του πὸς θάφηνε σὲ ταξίδι...

Τὸ καράβι ποὺ θὰ ξαναῖοσε τὰ μεσάνυχτα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Λούκιος χάρησε τὸν 'Λαρίωνα...

Περπατοῦσαν κ' οἱ δυὸ, πλάι σ' ἕναν παλιὸ, μισογχορευμένον τοῖχο. Ὁ 'Λαρίων σοφίστηκε κάτω ἀνάσκελα...

Ὁ Λούκιος πέταξε τὸ μαχαίρι του μέσα στὸν θάμινον καὶ γύρισε στὴν πόλι. Κανένας δὲν τὸν ἐπισητέθηκε...

Τὸ καμαρί τοῦ σκοτωμένου ἔμεινε κάτω ἀπὸ τὰ ξεροφύλλα τοῦ δάσους, χρομένο μέσα στὸ παχὺ στρώμα τους...

Ὁ Λούκιος ἦταν περὶ ἰκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἐκδίκασι τοῦ.

Ἐνα βράδυ, ὁ Λούκιος ἀντίμισσε στὸ δρόμο μιά γυναικίαν...

Ἐίχαν καθίσει σ' ἕνα ντιβάν, τὴν κοιτάζοντες στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ φιλοῦσε, ὅταν εἶς μιά στιγμὴ ἤκουσε τὸ βέλιμα του στὸν τοῖχο...

Ὁ Λούκιος ἀπόρησε γι' αὐτὸ καὶ γιὰ νὰ κρίνῃ τὴν ταραχὴ του προφασίστηκε πὸς ἦταν ἀδιάθετος κ' ἔφυγε.

Στὸ σπίτι του, ὅταν βρέθηκε μόνος του καὶ βεβαιώθηκε πὸς δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας...

Γιὰ νὰ δοκιμάσῃ καλύτερα, ἀπομιμήθηκε δυὸ-τρεις χαρακτηριστικὰ χειρονομίαι τοῦ πεθαιμένου καὶ ὁ ἴσκιος τὶς ἀναπαρήσκει μὲ ἀφίβησι.

Ἐπειτα περπατῶν κινιόταν πίσω του, ἀποπάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του καὶ εἶδε πὸς σεργιότανε στὸ πάτωμα τὸ πτόπιμα τοῦ 'Λαρίωνος...

Ὁ Λούκιος ὅμως ἦταν γενναῖος καὶ εἶχε πεποθήσι πὸς ἡ ἐκδίκασι του ἦταν δίκαιη.

Τὴν ἄλλη μέρα ποὺ πῆγε νὰ κάμῃ περιπάτο ἔξω στὴ λιακάδα, κινιότανε πάλιν ἀπὸ τὸν ὄμο του μὲ προσοχὴ...

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

—Ἴσως ὁ ἴσκιος νὰ ἀναπαρήσκει μέσα στὸν κόσμο καὶ νὰ κολῆσει σὲ κάποιον ἄλλον, σκέφτηκε ὁ Λούκιος.

ση, με λίγη ἔξαιναδα. Πάλι καλὰ ὄμοις, γιατί ἀλλοίως τὶ θὰ γνόμαστε; Μὰ τὶ ἀπόγινε ὁ ἴσκιος ὁ ὀμοῦς μου καὶ δὲν τὸν ξαναβλέπω...

Ὁ ἄλλοι πραγματικὰ δὲν ἐφαινότονται νὰ τὸ προσέχουν, ἀλλὰ ἡ κοινότητα εἶνε πολὺ ἰσοκριτικὴ. Αὐτὸ σκέφτηκε ὁ 'Λαρίων καὶ πῆγε νὰ τοποθετηθῇ ἐπίτηδες ἀνάμεσα στὸν ἥλιο καὶ σ' ἕνα γέρο που διάβαζε...

—Μὲ συγχωρεῖς, τοῦ εἶπε ὁ γέρος. Δὲν κάνεις λίγο παρέχει, σὲ παρακαλῶ: ἔμεινε γέρος καὶ δὲν βλέπω καλὰ νὰ διαβάσω...

Ὁ Λούκιος ἔμεινε ἐνθαρσιστημένος καὶ παραμέρισε μὲ πολλὴ προθυμία.

Ἄλλὰ μόλις ἔφτασε στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου, ἀντίκρου σ' ἕναν τοῖχο ποὺ ἀστράγατε καὶ τὸ φῶς, ἀντίκρουσε πάλιν μὲ τὸν ἴσκιον τοῦ 'Λαρίωνος...

—Πάλι τὰ ἴδια! σκέφτηκε ὁ Λούκιος κ' ἔμεινε βαθεῖα συλλογισμένος.

Ἐξάφνα ἀνατόρησε. Τοῦ φάνηκε πὸς κάποιος τὸν ἄγγιξε στὸν ὄμο. Κινιόταν ἐντροπὸς. Ἦταν ἕνας γλιότης, φίλος του, ποὺ ἔσκασε στὰ γέλια βλέποντάς του ἐπὶ σωστισίμου.

—Τὸν ἴσκιον σου κάθεται καὶ θανατῶναι; τοῦ εἶπε σφιγγοντάς τὸν τὸ χέρι. Ἐχεῖς δίκιο ὄμοις, γιατί εἶνε καθαρότατος. Μία γραμμὴ μόνον νὰ τραβήξῃ μὲ τὸ καρόβιον μου κ' ἡ προσηκί σου εἶνε ἔτοιμη...

Ὁ Λούκιος τρώμαζε μήπως ὁ φίλος του πραγματικῶς τὴν ἀπειλὴν του κ' ἔφυγε τρεχάτος.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ὄμοις αὐτὴ ζοῦσε μὲ τὸ φόβο στὴν ψυχὴ. Καὶ στὸ τέλος ἀποφάσισε νὰ μὴν βγαῖν πάλιν ἔξω πρὶν βραδύνει.

Ἐταῖ πρὸς τὸν ἴσκιον δὲν θάβλεπε πάλιν τὸ πρόσωπο τοῦ σκοτωμένου καὶ τὰ γουρλωμένα μᾶτια του. Ἐξέφερε μόνον πὸς εἶχε ἀποπᾶσει τὸν ἴσκιον καὶ δὲν θὰ γύριζε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὡστόσο κάποιον-κάποιον κινιόταν ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ δῇ τὴ γινεῖα πῶς του καὶ κινιότανε ἀπάνω ἀπὸ τὸν ὄμο του. Ἐβλεπε τότε νὰ τὸν ἀκολουθῇ ὁ ἴσκιος τοῦ 'Λαρίωνος.

Ἐνα βράδυ, ἐνὸς μερικῶν φίλων του δειπνοῦσαν μαζὺ του στὸ σπίτι του, ἕνας ἀπ' αὐτοῦς τοῦ εἶπε ἔξαιναδα...

—Φαίνεται πὸς ὁ 'Λαρίων θὰ μᾶς ξαναφῆθῃ. Ἐίχαν εἰπῆ πὸς τὸ πτόπιον τὸν γανάγησε, ἀλλὰ φαίνεται πὸς ἔη καὶ βυβαλεῖται καὶ γύρισε πολλὰ χροῖες.

—Ποῦς τὸ εἶπε αὐτὸ; ρώτησε ταραγμένος ὁ Λούκιος.

—Δὲν ξέρω. Ἐτοῖς ἀκουσα νὰ λένε...

Ὁ Λούκιος γύρισε τότε καὶ κινιότανε πάλιν ἀπὸ τὸν ὄμο του. Μὰ γιὰ πρώτη φορὰ δὲν εἶδε τίποτε πῶς του. Σεθάρησε ἔτσι καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ στὸν ἑαυτὸ του πὸς δὲν φοβᾶται, ἀποφάσισε νὰ ξαναβγαῖν ἔξω μὲ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἄλλ' οὔτε καὶ τότε εἶδε πῶς του. Ἐίχε χαθεῖ πάλιν, ὅπως εἶχε χαθεῖ κ' ὁ ὀμοῦς τοῦ ἴσκιου.

Ἐτοῖς ὁ Λούκιος ἔβλεπε σὲ τρομερὴ μελαγχολία. Καὶ μὴν νύχτα ἀποφάσισε νὰ πᾶν νὰ ἰδῇ στὸ δάσος καὶ στὸ μισογχορευμένον ὄμο μῦπος βρισκόμεθα ἐκεῖ ἡ σκιά του.

Ἐτοῖς ἔφτασε στὸ δάσος, τὸ φεγγάρι ἔφεγγε δόλιχα. Κινιότανε τότε πῶς του, δεξιὰ κ' ἀριστερά, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν εἶδε πούθεν τὸν ἴσκιον του...

Μία βλαστήμια τοῦ ἔφυγε τότε, μιά φοβερὴ βλαστήμια κατὰ τοῦ νεκροῦ. Μὰ ἀμέσως ἡ σκιά τοῦ 'Λαρίωνος ξαναφάνηκε σαρκαστικῶς, ἀπαίσια...

Ὁ Λούκιος θέλησε νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ ἡ σκιά σπρωξε τὰ χεῖρα της καὶ τὸν κάθορε στὴν θέσιν του. Καὶ τότε ὁ Λούκιος ἀσθάνηκε τὰ χεῖρα τοῦ νεκροῦ νὰ τὸν σφιγγόντων τὸ λαμῶ, νὰ τὸν πνίγουν.

Ἀνατινάχτηκε μὲ κρόκη, προσάσθησε νὰ ξεφύγῃ, μὰ δὲν μπόρεσε. Τὰ χεῖρα τοῦ πεθαιμένου σφιγγαντε τὸ λαμῶ τοῦ σάν τανάβεις. Ἐνα βογγητὸ βγήκε ἀπ' τὸ στόμα του, τὰ μᾶτια του γουρλώσαν καὶ σωστιστηκε κάτω νεκρὸς!...

ΑΠΟΦΕΓΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΦΟΥΚΙΟΥ

- Ὅταν δὲν μετανοήθῃ κανεὶς ὑστερῶ ἀπὸ ἕνα του σφάλμα, προσθέτει στὸ πρῶτο του καὶ δεύτερο σφάλμα. —Ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος ὄλων εἶνε ἡ εὐκαιρία. —Ὅσοδύνητε καὶ ἂν προχωρήσῃ ὁ νοῦς, χωρὶς τὴν καλωσίην χάνει μᾶλλον παρὰ κερδίζει. —Ὅταν βλεπε κανεὶς ὅτι ἕνα πράγμα εἶνε σωστὸ καὶ δὲν τὸ κάνει, αὐτὸ εἶνε σημεῖο δουλίας.

—Τὸν ἴσκιον σου κάθεται καὶ θανατῶναι; τοῦ εἶπε σφιγγοντάς τὸν τὸ χέρι...